

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 698/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Kseňákom, PhD., Park Angelinum 4, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 65/2006 podaného 2. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 65/2006 podaného 2. januára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2006. Konanie v uvedenej veci bolo právoplatne skončené.

Sťažovateľ podal v roku 2010 návrh na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2006. O návrhu na obnovu konania rozhodol okresný súd uznesením č. k. 9 C 104/2010-64 z 21. februára 2012 tak, že tento návrh zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 1 Co 130/2012-109 z 29. novembra 2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2014.

Ešte pred právoplatným skončením konania o návrhu na obnovu konania podal sťažovateľ 2. januára 2013 okresnému súdu podanie, ktoré považuje za ďalší návrh na obnovu konania. Sťažovateľ namieta, že tomuto novému návrhu na obnovu konania okresný súd nepridelil spisovú značku, nevyzval ho na prípadné odstránenie väd podania a ani nijako vo veci tohto návrhu nerozhodol, čím vznikajú v uvedenej veci zbytočné priesťahy. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uvádza:

„3. Okresný súd Rožňava do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti nepridelil tomuto novému návrhu na obnovu konania, ktorý bol podaný dňa 02. 01. 2013, spisovú značku a vo veci žiadnym spôsobom nerozhodol a nemáme ani vedomosť o tom, že by bol vykonal v tejto veci nejaký úkon.

4. V tomto prípade sa podľa nášho názoru nejednalo o situáciu, kedy návrh na obnovu konania vedený pod sp. zn. 9 C/104/2010 (návrh z roku 2010) by bol zakladal prekážku litispendencie vo vzťahu k návrhu z roku 2013, pretože ten neskorší návrh

bol odôvodnený inými (novými) skutočnosťami, ktoré sú odlišné od skutočností odôvodňujúcich návrh vedený pod sp. zn. 9 C/104/2010.

5. Navyše, ak by Okresný súd Rožňava mal právny názor, že skorší návrh na obnovu konania zakladá prekážku litispendencie voči neskoršiemu návrhu na obnovu konania, mal potom v súlade s takýmto právnym názorom procesne postupovať a sťažovateľ by sa mohol voči takémuto postupu riadne brániť, nakoľko skutkové okolnosti oboch návrhov na obnovu konania sú rozdielne.

6. Dňa 06. 09. 2016 podal sťažovateľ sťažnosť orgánu riadenia a správy súdu – predsedovi Okresného súdu Rožňava. Na predmetnú sťažnosť sťažovateľa odpovedal predseda Okresného súdu Rožňava listom zo dňa 13. 09. 2016, v ktorom sa vyjadril ku konaniu vo veci návrhu na obnovu konania, ktorý bol zaevidovaný pod sp. zn. 9 C/104/2010. Predseda okresného súdu sa tak vyjadril k inému návrhu na obnovu konania a nie k návrhu na obnovu konania podaného dňa 02. 01. 2013.

7. Sťažovateľ nevie, prečo orgán riadenia a správy Okresného súdu Rožňava sa vo svojej odpovedi vyjadril k inému návrhu na obnovu konania, než k tomu, ktorý (teda nečinnosť v konaní o ňom) namietať sťažovateľ. Možno sa len domnievať, či Okresný súd Rožňava riadne zaevidoval návrh sťažovateľa, ktorý bol súdu doručený cestou podateľne dňa 02. 01. 2013...

11. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv z dôvodu, že návrh na obnovu konania zo dňa 02. 01. 2013, podal pred skoro 4,5 rokom a ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti ani len nevie, či sa ním už Okresný súd Rožňava zapodieval.

12. Pokiaľ by malo byť podanie na Okresný súd Rožňava nezrozumiteľné, resp. nepreskúmateľné, tak Okresný súd Rožňava mal navrhovateľa obnovy konania riadnym procesným postupom vyzvať, aby nedostatky odstránil. Ak by neboli splnené podmienky konania, tak sa to mal navrhovateľ od súdu predsa dozvedieť.

13. Takto je sťažovateľ v právnej neistote, lebo nevie, čo sa s jeho návrhom zo dňa 02. 01. 2013 na Okresnom súde Rožňava vlastne deje...

Sťažovateľ dôvodí porušením práva zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré nastalo v dôsledku zbytočných prieťahov v súdnom konaní, výsledkom ktorých je to, že o jeho návrhu na obnovu konania zo dňa 02. 01. 2013 sa do dnešného dňa nerozhodlo a sťažovateľ je v stave právnej neistoty, ktorá na neho ťaživo vplýva.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... vo veci návrhu na obnovu konania v právnej veci vedenej pod sp. zn. 10 C/65/2006 je zrejmé z toho, že návrh bol podaný dňa 02. 01. 2013 a doteraz nie je pridelená ani spisová značka pre toto konanie a nie je vykonaný žiadny právny úkon v danej veci. V tomto prípade ide o zjavnú nečinnosť okresného súdu.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo (sťažovateľa, pozn.)... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu Rožňava v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C/65/2006, ktoré začalo podaním návrhu na obnovu konania dňa 02. 01. 2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Rožňava prikazuje..., aby v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 10 C/65/2006, ktoré začalo podaním návrhu na obnovu konania dňa 02. 01. 2013 konal bez zbytočných prietáhov.

3. (Sťažovateľovi, pozn.) ... priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500 EUR..., ktoré je Okresný súd Rožňava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Rožňava je povinný uhradiť (sťažovateľovi, pozn.)... trovy konania na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že „je v neistom postavení, táto neistota je daná nielen tým, že právna vec, t. j. návrh na obnovu konania vo veci 10 C/65/2006 zo dňa 02. 01. 2013 nie je dodnes právoplatne ukončená, ale aj tým, že v danej právnej veci nebol zo strany okresného súdu vykonaný žiadny právny úkon. Sťažovateľ je preto v ťaživej právnej neistote.

Sťažovateľovi sa súčasne výrazne sťažuje možnosť ochrany jeho práv.“

Ústavný súd si vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 9 C 104/2010 a vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti. Predseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. Spr 23/17 zo 14. augusta 2017, v ktorom uviedol:

«Dňa 26. 07. 2010 sťažovateľ... podal na súd návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Rožňava č. 10 C/65/2006, ktorá vec bola zaevidovaná pod č. 9 C/104/20010 a pridelená sudkyňi JUDr. Agnese Hvastovej. Po vykonanom dokazovaní, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a po vyjadrení navrhovateľa - sťažovateľa na pojednávaní dňa 21. 02. 2012, bol návrh na obnovu konania zamietnutý. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo spolu so spisom dňa 28. 05. 2012 doručené Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní. Počas odvolacieho konania dňa 20. 07. 2012 bolo krajskému súdu okresným súdom doručené doplnenie odvolania, ktoré sťažovateľ predložil tunajšiemu súdu dňa 25. 06. 2012. Dňa 02. 01. 2013 podal sťažovateľ – navrhovateľ ďalšie podanie, ktoré nazval „obnova konania 10 C/65/2006“, ktoré podľa obsahu súd vyhodnotil ako opakované vyjadrenie ku konaniu o obnove konania a nie nový návrh na obnovu konania. Podanie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, neboli predložené ani neboli navrhnuté žiadne ďalšie dôkazy a preto súd toto podanie dňa 07. 02. 2013 zaslal na Krajský súd v Košiciach ku odvolaciemu konaniu. Krajský súd v Košiciach na základe predloženého odvolania a doplneného spisu č. 9 C/104/2010 rozhodol o odvolaní a uznesením č. 1 Co/130/2012 zo dňa 29. 11. 2013 potvrdil uznesenie Okresného súdu Rožňava č. k. 9 C/104/2010-64 zo dňa 21. 02. 2012.»

Predseda okresného súdu k svojmu prípisu pripojil aj vyjadrenie sudkyne okresného súdu JUDr. Agnesy Hvastovej z 10. augusta 2017, ktoré je obsahovo totožné s vyjadrením a argumentáciou predsedu okresného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prieskumom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010, IV. ÚS 224/2010).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní o jeho návrhu na obnovu konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2006, „*ktoré začalo podaním návrhu na obnovu konania dňa 02. 01. 2013*“. Sťažovateľ namieta, že okresný súd je nečinný – podanie, ktoré mu bolo doručené 2. januára 2013 – nezaevidoval, nepridelil mu spisovú značku, nevyzval ho na odstránenie prípadných väd podania a o tomto návrhu ani nijako nerozhodol.

Zo sťažnosti, z jej príloh a pripojeného súdneho spisu ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2006. Predmetný návrh bol pridelený sudkyňi okresného súdu JUDr. Agnese Hvastovej a konanie o tomto návrhu bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 9 C 104/2010.

O návrhu na obnovu konania rozhodol okresný súd uznesením z 21. februára 2012 tak, že ho zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie.

Súdny spis bol doručený 28. mája 2012 krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Okresný súd prípisom z 18. júla 2012 doručeným krajskému súdu 20. júla 2012 zaslal krajskému súdu podanie sťažovateľa označené ako „*doplnenie odvolania k obnove konania pod spis. znač. 9 C/104/2010-64*“.

Okresný súd prípisom zo 7. februára 2013 doručeným krajskému súdu 11. februára 2013 zaslal krajskému súdu podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 označené ako „*VEC obnova konania 10 C/65/2006*“ a žiadal, aby na krajskom súde „*toto podanie pripojili k vyššie uvedenému spisu*“.

Krajský súd následne rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením z 29. novembra 2013 tak, že uznesenie okresného súdu z 21. februára 2012 potvrdil. V odôvodnení uznesenia krajský súd okrem iného uviedol:

„Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa podal včas odvolanie navrhovateľ. V obsahovo rozsiahlom odvolaní (doplneného podaniami zo dňa 23. 06. 2012 a dňa 02. 01. 2013) žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, resp. uznesenie zmeniť a jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovieť...

V neskorších písomných doplneniach podaného odvolania (podaných po uplynutí odvolacej lehoty navrhovateľa) namietal nesprávne právne závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, najmä vo vzťahu k posúdeniu dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu ako aj otázky premlčania uplatneného nároku.“

Podľa úradného záznamu na č. 1. 128 súdneho spisu – sťažovateľ 6. októbra 2014 nahliadol do predmetného súdneho spisu a „*vyhotovoval fotokópie zo spisu vlastným fotoaparátom*“.

Ústavný súd následne skúmal opodstatnenosť námietok sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti.

Námietka sťažovateľa o priet'ahoch v konaní spôsobených nečinnosťou okresného súdu je založená na právnom názore, že podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 doručené okresnému súdu 2. januára 2013 je novým návrhom na obnovu konania – ktorý mal byť evidovaný pod novou spisovou značkou a okresný súd o tomto návrhu mal osobitne rozhodnúť.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2013 vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd posúdil predmetné podanie sťažovateľa ako doplnenie odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 21. februára 2012, ktoré navyše bolo podané okresnému súdu po uplynutí lehoty na podanie odvolania. O tomto právnom názore krajského súdu sa sťažovateľ dozvedel najneskôr po doručení uznesenia krajského súdu, t. j. 6. januára 2014.

V prípise zo 7. februára 2013, ktorým okresný súd doručil podanie sťažovateľa krajskému súdu, ktorý v tom čase rozhodoval o odvolaní sťažovateľa, okresný súd žiadal, aby krajský súd „*toto podanie pripojili k vyššie uvedenému spisu*“. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd posúdil predmetné podanie sťažovateľa ako doplnenie pôvodného návrhu na obnovu konania doručeného okresnému súdu 26. júla 2010, resp. ako podanie sťažovateľa urobené v uvedenom konaní. O tomto právnom posúdení a o samotnej skutočnosti, že podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 bolo založené do súdneho spisu sp. zn. 9 C 104/2010, sa sťažovateľ mohol dozvedieť najneskôr pri nahliadnutí do spisu 6. októbra 2014.

Rovnaký právny názor okresného súdu – t. j. že podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 bolo posúdené ako doplnenie pôvodného návrhu na obnovu konania a bolo považované za podanie sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 104/2010 – je zrejmý z prípisu predsedu okresného súdu sp. zn. Spr V/397/16 z 13. septembra 2016 označeného ako „*Odpoveď na prešetrenie konania vo veci návrhu na obnovu konania*“.

vo veci 10 C/65/2016 (správne má byť sp. zn. 10 C 65/2006, pozn.)“, v ktorom predseda okresného súdu odpovedal na žiadosť sťažovateľa, aby bolo prešetrené „nekonanie“ okresného súdu vo veci návrhu na obnovu konania vo veci sp. zn. 10 C 65/2006. Predseda okresného súdu v prípise z 13. septembra 2016 uviedol, že konanie o návrhu sťažovateľa na obnovu konania bolo vedené pod sp. zn. 9 C 104/2010 a okresný súd tento návrh zamietol uznesením z 21. februára 2012, ktoré po rozhodnutí krajského súdu ako odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2014. Predmetný prípis bol sťažovateľovi doručený 1. októbra 2016 (čo vyplýva z tvrdenia sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 3. novembra 2016 vedenom pod sp. zn. Rvp 14213/2016).

Sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu, prípadne s právnym názorom okresného súdu v prejednávanej sťažnosti polemizuje len nepriamo – keď v sťažnosti tvrdí, že podanie z 1. januára 2013 bolo novým návrhom na obnovu konania, o ktorom malo byť vedené samostatné konanie. Vzhľadom na to, že o právnom názore krajského súdu sa sťažovateľ dozvedel najneskôr 6. januára 2014 a o právnom názore okresného súdu sa dozvedel najneskôr 6. októbra 2014, prípadne 1. októbra 2016, a prejednanú sťažnosť doručil ústavnému súdu 16. mája 2017, je v uvedenom rozsahu sťažnosť sťažovateľa podaná oneskorene.

Vzhľadom na oneskorené podanie sťažnosti vo vymedzenom rozsahu – ústavný súd nie je oprávnený preskúmať ústavnú udržateľnosť právneho posúdenia podania sťažovateľa z 1. januára 2013 krajským súdom, prípadne okresným súdom. Relevantné pritom je, že priamym dôsledkom príslušných právnych posúdení konajúcimi súdmi bolo, že podanie sťažovateľa bolo považované za podanie podané v konaní sp. zn. 9 C 104/2010, resp. podanie podané v odvolacom konaní krajského súdu sp. zn. 1 Co 130/2012 s tým, že okresnému súdu pri týchto právnych posúdeniach nevznikla povinnosť zaevidovať predmetné podanie sťažovateľa pod novou spisovou značkou a osobitne o tomto podaní rozhodnúť.

Z argumentácie sťažovateľa v prejednávanej sťažnosti takto bez ďalšieho nevyplýva, že okresný súd bol vôbec povinný v osobitnom konaní prejednať podanie sťažovateľa

z 1. januára 2013 doručené okresnému súdu 2. januára 2013 a rozhodnúť o ňom ako o samostatnom návrhu. Zo sťažnosti sťažovateľa preto nevyplýva príčinná súvislosť medzi špecifikovanou nečinnosťou okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Napriek tomuto záveru ústavný súd považoval za potrebné vyjadriť sa k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s konaním všeobecných súdov o návrhoch, resp. t. č. o žalobách na povolenie obnovy konania.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru, pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Podľa stabilizovanej judikatúry (I. ÚS 49/2012, IV. ÚS 261/2012) ústavného súdu v konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pretože nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci. Takéto rozhodnutie už bolo totiž vydané v pôvodnom konaní, predstavuje prekážku veci rozhodnutej a túto nemožno prerokovať znova.

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, keď súd bez ďalšieho návrhu vec znova prerokuje. V tomto štádiu už preto ide o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku, odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní, a teda aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov by už v takomto prípade prichádzala do úvahy. Ústavný súd vyslovil, že pri obnove konania môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania (napr. II. ÚS 359/2010, IV. ÚS 88/2010, I. ÚS 49/2012, IV. ÚS 261/2012). Na tomto základe ústavný súd sťažnosť takejto povahy odmieta už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017